

Kane ja kuningas

Salapoliitikko Kitisen Kanen munanmuotoinen pää höyrysi. Hän mietti ankarasti. Hänen ainoa korvansa lepatti uhkaavasti. Hän oli selvästi huolissaan.

Pöydällä Kanen edessä lojui kirje. Sen oli lähettänyt nimi-merkki Huolestunut alamainen, joka kirjoitti yksinkertaisen koruttomasti, mutta jotenkin vetoavasti:

"Hyvä Kitisen Kane. Anteeksi että käännyn puoleenne, mutta minulla on ongelma. En saa siltä yön enkä päivän rauhaa. Työssä en ole pystynyt käymään kolmeen päivään. Pelkään meneväni sevon. Kysyn itseltäni aina uudelleen miksi, miksi. Siksi, siksi pyydän apuanne, koska olen kuullut vihreistä aivosoluistanne. Kertokaa minulle, miksi Ruotsin kuningattaren Silvian puoliso Kaarle Kustaa ei tanssinut Tampereen kaupungin 200-vuotisjuhliissa, vaikka Silvia itse tanssikin? Siitä kerrottiin lehdesäkin. Jos pystytte tähän vastamaan, olen lopun ikääni kiitollinen ja saan mielelleni rauhan."

Lukaistuaan kirjeen läpi Kitisen Kane oli ensiksi aikonut heittää sen roskikseen. Mutta yhtäkkiä hän huomasi, että ajatus oli jo vallannut hänet. Hän ei päässyt siitä eroon. Sama kysymys pyöri nyt hänenkin mielessään: "Miksi, miksi?" Ties vaikka tuon kirjeen kirjoittaja jo hautoisi jotakin epätoivoista, ehkä hän oli jossakin korpitölliissä yksin ja hyljättynä nyhjöttävä leskiäitiraukka, jonka ainoa toivo hän, Kitisen Kane oli. Sirkkeliin kompastuneena orpona Kane tunsi suurta myötätuntoa tuollaisia ihmispoloja kohtaan.

Kane ei siis voinut mitään. Hän oli joutunut ainoaa korvansa myöten mysteerion pyörteisiin aivan huomaamattaan. Siksi hän nyt mietti kuumeisesti.

Kane puntaroi mielessään monia mahdollisuuksia. Oliko Kaarle Kustaa kohmeloissaan pudottanut kruunun ukkovarpaaseensa? Ei se ollut mahdollista, olisihan ontuminen näkynyt kävelyssä.

Entäpä jos ne olivat riidoissa, Silvia ja Kustaa? Tuskin, kovin nuo olivat kyyhkyläisen näköisiä. Ja sitä paitsi, olisihan siellä ollut muita tanssittavia.

Olisiko Kaarle Kustaa tulossa vanhaksi? Ei sentään vielä, tanssihan Kekkonenkin Satu Östringin kanssa viime vuonna Linnan juhlassa. Tosin Kekkonen on Kekkonen, mutta ei sittenkään.

Purukumi tuolilla, niin ettei se päässyt ylös? Kivi kengässä? Vettä polvessa? Huono orkka ja liikaa väkeä? Mikään ei tuntunut uskottavalta. Kuningattaren puoliso oli istunut koko illan kuin hämäläispoika nuorisoseu-

rantalolla, hitaana lähtemään. Syytä ei vain löytynyt.

Hämäläispoika...

Kitisen Kanen karut kasvot alkoivat vähitellen valjeta. Hän oli lopultakin oivaltanut. Mitä ihmettä Ruotsin kuningas oikeastaan tekee sisäsuomalaisen kaupungin vuosijuhlilla? Mitä yhteistä Tampereella ja Kaarle Kustaalla muka on. Kaupungin tosin perusti aikanaan Ruotsin kuningas, mutta se oli ihan eri tyyppi kuin tämä nykyinen.

Täytyi siis olla jotakin muuta. Ja se muu oli juuret. Kaarle Kustaan juurten täytyy olla Hämeessä, muuten hänen tulonsa ja käyttäytymisensä ei ole selitettävissä.

Eipä aikaakaan, kun Kitisen Kane oli ratkaissut koko ongelman, pelkästään nojatuolissa istuen, pieniä vihreitä aivosolujaan käytellen. Tyytyväisesti myhäillen hän alkoi kirjoittaa Huolestuneelle alamaiselle kirjettä:

"Parahin Huolestunut alamainen. Olen selvittänyt ongelmanne. Muistattehan tämän Kustaa III:n, joka 1785 kävi Tampereella ja vähän myöhemmin perusti kaupungin. Hän oli tunnetusti naiseen menevä, eikähän semmoinen mies Tampereelta ehjin nahoin selviä. Kävi siis niin, että kuningas repsahti muutaman suutarintyttären aittaan ja heräsi sieltä aamulla ihan tokkurassa. Kuinka ollakaan, tämän yön tuloksena suutarintytär tuli niin sanottuun siunattuun tilaan. Kun kukaan ei yrityksistä huolimatta uskonut neitseelliseen siikiämiseen, kuningas kunnianmiehenä otti tytön ja tämän jälkikasvun hoviinsa. Tuosta jälkikasvusta sittemmin alkoi Ruotsin nykyinen kuningassuku, jolla on siis huomattava määrä hidasta hämäläistä verta suonissaan. Siksi Silvian puoliso ei tanssinut Tampereella. Se on sitten 500 markkaa. Terveisin Kitisen Kane."

Näin oli Kane jälleen selvittänyt syvästi huolestuttavan mysteerion ja tehnyt yhden ihmisraukan onnelliseksi.

